

Arrest

nr. 100 846 van 11 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Sikh van origine te zijn. U bent geboren op 6 september 1993 in de hoofdstad Kabul. U woonde in Kabul samen met uw ouders G.(...) D.(...) S.(...) (o.v. 6.756.368) en K.(...) G.(...) (o.v. 6.697.929) en uw twee jongere broers. U ging vier jaar naar school. Omwille van een ontspoord eigendomsconflict met een zekere J.(...) ontvluchtte u samen met uw ouders en uw twee broers Afghanistan in september 2010. Op 4 oktober 2010 kwamen jullie in België aan waar uw ouders dezelfde dag asiel aanvroegen. Op 3 oktober 2011 en op 6 januari 2012 wezen respectievelijk het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de asielaanvragen van uw ouders af. U verklaarde zich vluchteling op 31 januari 2012. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u J.(...) en de beperkingen die u als Sikh en als vrouw in Afghanistan zou kennen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een paspoort, een verklaring, twee arbeidscontracten, twee verklaringen van uw werkgever, een verklaring van het OCMW, een attest en rapport van een onderwijsinstelling en een overeenkomst met een interimkantoor.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw verklaringen omtrent uw verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Hoewel u mogelijks oorspronkelijk van Afghanistan afkomstig bent en hier ook een bepaalde tijd heeft gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een kandidaat-vluchteling die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.

Omwille van het geheel van volgende elementen dient te worden besloten dat u het allerminst aannemelijk maakt dat u werkelijk afkomstig bent uit de door u voorgehouden regio. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, dat zich immers recentelijk afspeelde in deze regio.

Het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelden immers dat er aan de verklaringen van uw ouders inzake jullie verblijf in Afghanistan, waar u als minderjarige bij uw ouders zou hebben ingewoond, geen geloof kon worden gehecht. Het Commissariaat-generaal stelde onder meer vast dat uw ouders niet in staat waren belangrijke gebeurtenissen in hun leven in een Afgaanse context te situeren. Ook schoot de kennis van uw ouders over de specifieke levensomstandigheden van de Hindoes en Sikhs in Kabul te kort. Hun geografische kennis van het land en de stad waar ze woonden, alsook hun kennis over de prominenten van Kabul, de recente Afgaanse geschiedenis en de Afgaanse media en geldzaken konden niet overtuigen. Tenslotte legden uw ouders vage en incoherente verklaringen af over hun reisweg tot België. Uit deze bevindingen werd besloten dat er aan het voorgestelde verblijf van uw ouders in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde vast dat het Commissariaat-generaal terecht besloot dat de informatie die uw familieleden verstrekken over Kabul en over bepaalde gebeurtenissen die zich aldaar hebben voorgedaan onvoldoende is om te besluiten dat zij effectief van deze stad afkomstig zijn en er de jaren voor hun komst naar België nog hebben verbleven. Daar u verklaart dat u steeds, als minderjarig meisje dat niet vaak buitenkwam, met uw ouders in Afghanistan samenwoonde hebben de bovenstaande vaststellingen aangaande het verblijf van uw ouders in Afghanistan tot gevolg dat er ook aan uw verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht (CGVS p.5).

Zo u al ooit in Afghanistan gewoond heeft, blijkt dan ook minstens dat u reeds sinds zeer lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen of documenten uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

In deze dient tevens verwezen te worden naar de UNHCR 'Eligibility Guidelines' van 17 december 2010. Hierin wordt gesteld dat volgens een aantal berichten hindoes en sikhs te maken krijgen met 'societal discrimination, harassment and, in some cases, violence'. UNHCR stelt dat leden van minderheidsgroeperingen zoals de hindoes en de sikhs 'may be at risk on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case'. De loutere vaststelling dat u eventueel over de Afgaanse nationaliteit beschikt en een hindoe/ sikh bent, volstaat evenwel niet om u de status van de vluchteling toe te kennen. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft steeds noodzakelijk en een asielzoeker dient in dit verband zijn vrees steeds concreet aannemelijk te maken, waar u in casu faalt. U heeft immers bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw achtergrond en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Temeer daar er zoals hierboven uiteengezet aan de asielmotieven die u aanbrengt, geen geloof kan worden gehecht.

Tevens dient in deze te worden gesteld dat voor de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel, zoals gestipuleerd in het artikel 5 van de Kwalificatierichtlijn van 29 april 2004, onder meer als voorwaarde gesteld wordt dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de verklaringen van de asielzoeker samenhangend en aannemelijk zijn bevonden. Dit is in casu allerminst het geval.

Uit bovenstaande dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De neergelegde documenten kunnen de bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Het paspoort werd opgemaakt door de Afghaanse ambassade in België en kan aldus niet gelden als bewijs voor uw verblijf in Afghanistan. De verklaring werd op uitdrukkelijke vraag van uw vader door een leider van de gurdwara in Karte Parwan opgesteld als bewijsstuk in uw asielprocedure (CGVS p.2,3). Gezien het gesolliciteerde karakter van het document kan er geen objectieve bewijswaarde aan toegekend worden. Ook de taskara, die uw vader reeds voorlegde ter gelegenheid van zijn asielaanvraag vermag, met verwijzing naar punt 2.12 van het arrest 72.822 (zie administratief dossier) niet deze appreciatie te wijzigen. De arbeidscontracten, de verklaringen van uw werkgever, de verklaring van het OCMW, het attest en het rapport van een onderwijsinstelling en de overeenkomst met een interimkantoor handelen allen over de activiteiten van u en uw broer in België en kunnen derhalve uw aanspraken op een verblijf in Afghanistan tot 2010 niet ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, onder meer het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht doordat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen ten onrechte geen geloof hecht aan haar afkomst en evenmin afdoende is ingegaan op haar vrees in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Verzoekster meent dat er niet mag worden getwijfeld aan haar afkomst omdat zij niet tekort is geschoten over de kennis van het dagdagelijkse leven in Kabul of de specifieke omstandigheden van de Hindoes en Sikhs aldaar. In haar relaas kon geen enkele tegenstrijdigheid worden opgemerkt. Op geen enkele wijze ging verwerende partij in op haar vrees dat zij in geval van terugkeer naar Afghanistan problemen zal ondervinden omwille van het feit dat zij Sikh en alleenstaande vrouw is. Bovendien had de verwerende partij omwille van haar Afghaanse nationaliteit haar vrees hieromtrent uitgebreid moeten onderzoeken. Volgens verzoekster zou verweerder ook ten onrechte stellen dat de door verzoekster neergelegde documenten geen bewijswaarde hebben. Het louter afwijzen van het document van de leider van de Gurdware in Karte Parwan omdat het gesolliciteerd is, kan niet worden aanvaard. Aangezien verzoekster ook haar paspoort dat werd opgemaakt door de Afghaanse ambassade in België heeft neergelegd kan haar nationaliteit niet in twijfel worden getrokken, net zo min als haar afkomst. Verzoekster verwijst nog naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster meent dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen haar ten onrechte het statuut van subsidiaire bescherming weigert, terwijl zij afkomstig is van een regio waar nog steeds een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekster wijst erop dat de situatie in Afghanistan problematisch is, dat er een gewapend conflict aan de hand is en dat zulks ook geldt voor de provincie Kabul. Ter staving hiervan verwijst verzoekende partij naar een aantal internetartikelen.

2.2. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus volledig steunt op deze van haar ouders, de heer G.D.S. en mevrouw K.K..

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij het inmiddels in kracht van gewijsde gegane arrest nr. 72 822 van 6 januari 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters ouders verworpen. Dit arrest werd opgenomen in het administratief dossier en luidt als volgt:

“(…)1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. D. (...)S. (...)G.(...) en K.(...)K.(...), die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op respectievelijk 24 januari 2011 en 4 oktober 2010 en hebben zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op respectievelijk 19 april 2011 en 16 december 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 september 2011 en waar verzoekster werd gehoord op 2 februari 2011.

1.3. Op 3 oktober 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 4 oktober 2011 aangetekend verzonden.

*De bestreden beslissing luidt als volgt:
Ten aanzien van G. D. S.*

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Kaboel. U bent een Sikh van etnische origine. U was woonachtig in Karte Parwan. U huwde twintig jaar geleden met K.(...) K.(...) (O.V. 6.697.929). Een jaar voor uw vlucht uit Afghanistan werd uw winkel in brand gestoken. Jullie herstelden daarna de winkel die vervolgens verhuurd werd aan een zekere J.(...). Na enkele maanden liet J.(...) echter na de huur te betalen. Toen uw vader daarop naar J.(...) stapte, ontstond er een gevecht waarbij uw vader om het leven kwam. Het levensloze lichaam van uw vader werd vervolgens naar jullie huis gebracht en er werd bedreigd u eveneens om te brengen indien u Kaboel niet zou verlaten. Uit vrees voor uw leven besloot u met uw gezin en uw moeder Afghanistan te verlaten. Na het verkopen van jullie eigendom aan een smokkelaar vertrok de familie anderhalve maand voor uw aankomst in België vanuit Kaboel naar Jalalabad. Vanuit Jalalabad reisde u verder naar Pakistan. In Pakistan nam u het vliegtuig naar Tasjkent, Oezbekistan. Daar werd u gescheiden van uw gezin en schoonmoeder. Een week later reisde uw gezin opnieuw met het vliegtuig samen met uw kinderen verder naar een onbekende plaats. Uzelf kon pas vier maanden later vanuit Oezbekistan vertrekken. Uw moeder zou nog een week later volgen. Uw vrouw en kinderen dienden in België een asielaanvraag in op 4 oktober 2010. Via vrachtwagens en auto's kwam u in België aan op 24 januari 2011 en diende nog diezelfde dag een asielaanvraag in. Uw moeder is nog steeds vermist. Bij een eventuele terugkeer vreest u J.(...).

Ter staving van uw asielrelaas legde u de oude en de huidige Taskara's voor van uzelf en uw vrouw, evenals de huidige Taskara's van uw kinderen. Tevens uw militair certificaat en twee foto's.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming.

Hoewel u op bepaalde vragen die tijdens het gehoor werden gesteld, wél de juiste antwoorden kon geven, zoals het benoemen van de gouverneurs of de Mujahedin groeperingen (CGVS pp. 5 & 14), dient het CGVS op basis van onderstaande bevindingen te vermelden dat uw kennis een ingestudeerde indruk naliet en weinig authentiek overkomt. Door het gebrek aan evenwicht tussen de zaken die u wel meende te kennen en lagervermelde bevindingen aangaande uw gebrekkige kennis van Afghanistan en het dagelijkse leven aldaar, laat u een ingestudeerde indruk na die enkel het ongelooft vanwege het CGVS met betrekking tot uw beweerde herkomst uit Kabul, Afghanistan, kan bevestigen.

Zo legde u een aantal verklaringen af aangaande uw eigen levenssituatie en die van uw bevolkingsgroep die helemaal niet in overeenstemming zijn met de Afghaanse context en de beschikbare informatie die het CGVS hierover bezit.

Vooreerst slaagde u er niet in belangrijke gebeurtenissen in uw leven in de Afghaanse context te plaatsen. Zo gelooft u dat president Najibullah aan de macht was bij de geboortes van uw oudste dochter en zoon (respectievelijk geboren op 06.09.1993 en 21.02.1996) hoewel Najibullah in werkelijkheid al in 1992 van de macht werd verdreven (CGVS p. 4). Uw vrouw beweert dan weer dat uw oudste zoon tijdens het talibanregime werd geboren (CGVS, p. 10). Deze misschattingen kunnen niet als details aan de kant geschoven worden. Gezien het enorme verschil in levensomstandigheden voor en na de val van het communistische regime voor de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Afghanistan, mag van u verwacht worden dat u weet onder welke omstandigheden uw eerste kinderen ter wereld kwamen. In die zin is het evenzeer merkwaardig te noemen dat uw vrouw niet bij machte is toe te lichten tijdens welk regime jullie in het huwelijk traden (CGVS, p. 10).

Verder beweerde u dat de mensen van uw gemeenschap tijdens het Talibanregime ertoe verplicht werden een gele tulband te dragen. Er moest tevens een gele vlag op jullie huizen geplaatst worden, zo zegt u (CGVS, p. 8). In werkelijkheid kon uw gemeenschap in Kabul de Taliban er succesvol toe bewegen deze maatregel niet af te dwingen en vond de invoering ervan dan ook nooit plaats. Dergelijke onjuiste verklaringen wijzen andermaal op het ingestudeerde karakter van uw kennis.

Ook andere verklaringen wijzen in die richting. Zo stelden zowel uzelf als uw vrouw bijna dagelijks de Gurdwara in Karte Parwan te frequenteren die onder toezicht stond van Ravinder Singh (CGVS, p. 8 & 12). Hoewel jullie klaarblijkelijk op de hoogte zijn van de mans gezinssituatie beweerden jullie

dat Ravinder Singh steeds in Karte Parwan woonachtig is geweest. In werkelijkheid vestigde hij zich pas in Kabul in 2000 na 18 jaar ballingschap in India. Uw vrouw ontmoette ook zijn kinderen en praatte met zijn vrouw, zo verklaart ze, maar hun namen wist zij zich niet meer te herinneren, wat eveneens bevreemdend is.

Tevens bleek u op de hoogte van de verbouwingswerken aan de Gurdwara maar geen van u beide wist dit correct te situeren in de tijd. Uzelf beweerde dat dit gebeurde kort na de installatie van het Karzai regime, uw vrouw daarentegen had het vaag over twee, drie of vier jaar geleden (CGVS, p. 12 & 9). Indien u daadwerkelijk de tempel op zeer regelmatige basis bezocht, mag verwacht worden dat u dit preciezer kon situeren.

Verder getuigde u over de moeilijkheden aangaande de crematie van de leden van uw gemeenschap. Hoe de bekende crematieplaats dan wel geheten is, wist u zich echter niet meer te herinneren, wat erg opmerkelijk is (CGVS, p. 16). Uw vrouw daarentegen wist weliswaar dat hiermee Qalacha bedoeld wordt maar kon deze geenszins in de stad Kabul situeren (CGVS, p. 15). Ook dit mag zeer erg verbazen.

Verder stelde u dat er nog ongeveer 50 Sikh families in Karte Parwan en omstreken woonachtig zijn hoewel dit volgens de informatie waarover het CGVS beschikt in werkelijkheid enkele honderden families zijn (CGVS, p. 15).

In verband met de vertegenwoordigers van uw gemeenschap in de Afghaanse politiek beweerde u in 1388 uw stem te hebben uitgebracht op Pritpal Singh Pal (CGVS, p. 13). Als u echter gevraagd werd welke verkiezingen het dan wel betrof, bleek u dit niet te kunnen toelichten, wat erg opmerkelijk is. Nochtans krijgt de verkiezingen voor de Wolesi jirga (Lagerhuis), die overigens plaatsgreep in 1389, de nodige aandacht tot in de kleinste uithoeken van Afghanistan. Dat u deze benaming niet te berde brengt mag erg verbazen. Aangaande de verkiezingen voor het Hogerhuis (Meshrano Jirga) had u het verder steeds over Meshin Jirga wat evenzeer bevreemdend is (CGVS, p. 13).

Ook andere verklaringen aangaande de Afghaanse samenleving en de stad Koboel doen vragen rijzen over uw werkelijke herkomst. Zo dient opgemerkt te worden dat u helemaal niet in staat bent het onderscheid te maken tussen een provincie (wolyat), een district (woleswali) of een stad. Dit is opmerkelijk daar het om een bestuurlijke indeling gaat waarmee een Afghaanse burger doorgaans erg vertrouwd is. Zo beweerde u geboren te zijn in Qarabagh dat volgens u gelegen is in Parwan, twee plaatsen die u als provincies bestempelde (CGVS, p. 2). Als het CGVS aldus volgens uw verklaring concludeerde dat Qarabagh een provincie binnen een provincie is, wat in Afghanistan in werkelijkheid niet voorkomt, zegt u het eigenlijk niet te weten (CGVS, p. 3). In werkelijkheid is Qarabagh een district van de provincie Koboel, waar u op eenjarige leeftijd naar toe zou zijn verhuisd. Dit alles is hoogst merkwaardig. Als er vervolgens gepeild werd naar uw kennis van de districten zegt u dat de provincie Koboel slechts één district omvat hoewel het in werkelijkheid om maar liefst 15 districten gaat. Dat u deze kennis geheel ontbeert, is erg merkwaardig te noemen aangezien u nagenoeg uw ganse leven in deze provincie woonachtig geweest zou zijn. Ook uw vrouw blijkt helemaal niet op de hoogte te zijn van de verschillende bestuursniveaus. Zo is de term voor district (woleswali) haar helemaal vreemd en ziet ze in jullie wijk Karte Parwan verkeerdelijk een provincie (CGVS, p. 2 & 11). Uw vrouw werd geboren in Charikar, wat een district is van de provincie Parwan. Dit blijkt zij echter niet te weten (CGVS, p. 2). Charikar bestempelt u zelf als een provincie, wat erg merkwaardig is (CGVS, p. 4).

De wijken van de stad Koboel kan u weliswaar opsommen maar u gebruikt hiervoor het begrip 'stad' (CGVS, p. 7). Eveneens is het opmerkelijk dat u net als u vrouw als inwoner van Kabul slechts één naam van een moskee in de stad kent (CGVS, p. 12 & 11). Indien u daadwerkelijk uw ganse leven in deze stad zou hebben gewoond, zou u ongetwijfeld ook op de hoogte zijn van het bestaan van andere moskeeën. Als u gevraagd werd naar bestaande hotels in de stad verwijst u slechts naar 'Zarina' waarmee u wellicht doelt op het Serena Hotel (CGVS, p. 15). Als men even later polste naar de door u gekende aanslagen op hotels in Kabul, zegt u hiervan op de hoogte te zijn maar niet te weten welke hotels het betrof. Nochtans vond in 2008 een grote aanslag plaats op het door u genoemde Serena Hotel. Ook uw vrouw herinnert zich deze in Kabul zeer bekende aanslag niet (CGVS p.14).

Verder bleek u wel de verschillende gouverneurs van de provincie Kabul te kennen maar als er gepolst werd naar uw kennis aangaande Basir Salangi, de voormalige politiechef van Kabul, stelt u dat de man nog steeds in dienst was ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 5). In werkelijkheid werd hij reeds vele jaren eerder uit zijn positie ontheven. Uw vrouw heeft van deze persoon dan weer nog nooit gehoord (CGVS p.14) Van Yunus Nawandesh hebt u wel eens gehoord maar dat het de burgemeester betrof ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan is u eveneens klaarblijkelijk ontgaan (CGVS, p. 16). Ook uw vrouw blijkt niet te weten dat een burgemeester (Sharwali) aan het hoofd staat van een stad en kan derhalve niet toelichten wie de burgemeester van Koboel was of is (CGVS, p. 11).

Ook is het bijzonder merkwaardig dat jullie ten tijde van de Mujahedin in Kabul zouden hebben gewoond maar uw vrouw er niet in slaagt een naam van een bekende Mujahedin uit eigen beweging naar voren te brengen (CGVS, p. 10). Ook als zij geconfronteerd werd met de namen van de

belangrijkste protagonisten diende ze in het ongewisse te blijven. Zo is het opmerkelijk te noemen dat ze de namen Gulbuddin Hekmatyar en Sayyaf niet blijkt te kennen. (CGVS, pp. 11 & 15). Het betreffen nochtans namen van roemruchte krijgsheren die sinds de Mujahedin in hoge mate de geschiedenis van de stad Kaboel hebben bepaald. Dat uw partner deze namen in het geheel niet blijkt te kennen, is dan ook opmerkelijk te noemen. Ook over Ahmad Shah Massoud, zowat de bekendste Afghaanse verzetsheld, diende ze zich erg op de vlakke te houden. Zo kon ze zijn rol van verzetsheld niet toelichten en bleek zij niet te kunnen situeren wanneer de man om het leven kwam (CGVS, p. 11). Iemand die in Kabul heeft gewoond tijdens de voorbije decennia weet dat dit de personen zijn die medeverantwoordelijk zijn voor de gevechten en raketaanvallen die grote delen van Kabul hebben verwoest. In deze periode werden de verschillende wijken van Kabul gecontroleerd door elkaar rivaliserende milities en liepen de frontlijnen dwars door de stad. Dat zij in deze context schijnbaar amper iets naar voren weet te brengen over bekende leiders, mag veel verbazing opwekken.

Verder blijkt op verschillende momenten dat de beperkte kennis die zij bezit een veeleer ingestudeerd karakter vertoont. Zo kende uw vrouw wel de prijzen van verschillende goederen maar beweert ze verkeerdelijk dat er nog steeds briefjes van 1, 2 en 5 Afghani in omloop waren in de periode dat jullie Afghanistan zouden hebben verlaten (CGVS, p. 7). In werkelijkheid werden ze in 2005 vervangen door munten. De briefjes van 1 en 5 Afghani zijn volgens haar groen van kleur hoewel ze in werkelijkheid respectievelijk roze en bruin zijn. Uw vrouw stelde verder dat u zakken bloem kocht van 7 of 10 ser. Hoeveel de kostprijs daarvan bedroeg noch waar de bloem vandaan kwam, bleek ze te kunnen toelichten. Hoewel uw vrouw de prijzen kende van tomaten, aardappelen of aubergine bleek ze tevens geen plaatsen te kunnen opnoemen waar die konden worden gekocht, wat erg bevreemdend is.

Uw vrouw was er verder van op de hoogte dat er 22 televisiestations waren maar kon er slechts twee bij naam noemen. Ze stelde geen stations te kennen die in Kabul gevestigd zijn of van daar uitzenden, hoewel uzeTolo opnoemde dat in 2004 in Kabul werd opgericht. Er waren vele shows op televisie beweerde uw vrouw, maar toch slaagde ze er slechts in hieromtrent één naam naar voren te brengen. U las verder ook af en toe een dagblad maar uw vrouw herinnerde zich geen namen van kranten, wat erg vreemd is (CGVS, p. 12.). Als er verder gevraagd werd het CGVS enige informatie te verschaffen over recente gebeurtenissen in Kaboel verwijst u echtgenote slechts naar één aanslag op een 'ambassade van Binnenlandse Zaken' twee jaar geleden (CGVS, p. 11). Ze doelt hierbij wellicht op de grootste bomaanslag sinds 2001 in Kabul ten aanzien van de Indische ambassade in juli 2008. Dat jullie informatie hierover helemaal niet overeenstemt met de werkelijkheid legt nogmaals de nadruk op het ingestudeerde karakter van deze kennis.

Ten slotte legde u ook over uw reisweg vage en incoherente verklaringen af. Zo beweerde u in Pakistan het vliegtuig te hebben genomen maar wist u zich niet te herinneren waar in Pakistan u dan wel bent opgestegen, wat erg bevreemdend is (CGVS, p. 11). Uw vrouw daarentegen wist dan weer wel dat het de stad Peshawar betrof, maar kon niet aangeven waar jullie de grens met Pakistan zouden zijn overgestoken (CGVS, p. 13). Uw vrouw stelt verder vanuit Tasjkent gevlogen te zijn, maar weet evenmin aan te geven met welke maatschappij dit was noch kent ze de plaats waar ze naartoe vloog. Evenmin bleek zij te weten of de paspoorten die werden gebruikt aan haar of haar familieleden toebehoorden (CGVS, pp. 13-14). Ook uw uitspraak dat u het vliegtuig hebt genomen zonder documenten te hebben gezien doet de wenkbrouwen fronsen (CGVS, p. 12). Het is vrijwel onmogelijk dat u internationale vluchten heeft kunnen nemen zonder een identiteitsdocument van dichtbij te hebben gezien. Dat u allerm minst geloofwaardige verklaringen weet af te leggen over uw reisweg tot België, doet sterk twifelen aan uw verklaarde beginpunt en de wijze waarop u tot België reisde.

Bovenstaande vaststellingen roepen ernstige twijfels op omtrent uw beweringen van Kabul afkomstig te zijn. Aangezien uw asielrelaas zich hier afspeelt kan er geen geloof gehecht worden aan uw vluchtmotieven. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, treft u aan in het administratief dossier.

De documenten die u voorlegde kunnen onderhavige beslissing niet wijzigen. Dergelijke documenten hebben slechts een bewijswaarde indien ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Bovenvermelde opmerkingen laten evenmin toe u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen. Er dient immers te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht

biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De informatie waarop het CGVS zich baseert vindt u terug in het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van K. K.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Kaboel. U bent een Sikh van etnische origine. U was woonachtig in Karte Parwan. U huwde twintig jaar geleden met G.(...) D.(...) S.(...) (O.V. 6.756.368) die een winkel had nabij Pule Khesti. Een jaar voor uw vlucht uit Afghanistan werd de winkel van uw man in brand gestoken. Uw man en schoonvader herstelden daarna de winkel die vervolgens verhuurd werd aan een zekere J.(...). Na enkele maanden liet J.(...) echter na de huur te betalen. Toen uw schoonvader daarop naar J.(...) toeging ontstond er een gevecht waarbij uw schoonvader om het leven kwam. Het levensloze lichaam van uw schoonvader werd vervolgens naar jullie huis gebracht en er werd bedreigd uw man eveneens om te brengen indien hij Kabul niet zou verlaten. Uit vrees voor uw leven besloten u, uw man, uw drie kinderen en uw schoonmoeder Afghanistan te verlaten. Na het verkopen van jullie eigendom aan een smokkelaar vertrok de familie anderhalve maand voor uw aankomst in België vanuit Kabul naar Jalalabad. Vanuit Jalalabad reisde u verder naar Peshawar. In Peshawar nam u het vliegtuig naar Tasjkent, Oezbekistan. Daar werd u gescheiden van uw man en schoonmoeder. Een week later reisde u opnieuw met het vliegtuig samen met uw kinderen verder naar een onbekende plaats. Via vrachtwagens en auto's kwam u vervolgens in België aan waar u dezelfde dag, d.i. 4 oktober 2010, een asielaanvraag indiende. Uw man kwam enkele maanden na u in België aan en diende een asielaanvraag in op 24 januari 2011. Van uw schoonmoeder is er geen nieuws. Bij een eventuele terugkeer vreest u gedood te worden door Afghaanse moslims. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de voormalige en huidige Taskara's voor van uzelf en uw man, evenals de huidige Taskara's van uw kinderen. Tevens het militair certificaat van uw man en twee foto's.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u dezelfde verklaringen aflegt omtrent uw verblijf in Afghanistan en omtrent uw asielmotieven als uw echtgenoot. Zoals blijkt uit ondergaande beslissing kan er geen geloof worden gehecht aan het verklaarde verblijf van u en uw man in Afghanistan. Zoals uiteengezet in onderstaande beslissing kan u derhalve noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden. De beslissing inzake de asielaanvraag van uw echtgenoot luidt als volgt:

" Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming.

Hoewel u op bepaalde vragen die tijdens het gehoor werden gesteld, wél de juiste antwoorden kon geven, zoals het benoemen van de gouverneurs of de Mujahedin groeperingen (CGVS pp. 5 & 14), dient het CGVS op basis van onderstaande bevindingen te vermelden dat uw kennis een ingestudeerde indruk naliet en weinig authentiek overkomt. Door het gebrek aan evenwicht tussen de zaken die u wel meende te kennen en lagervermelde bevindingen aangaande uw gebrekkige kennis van Afghanistan en het dagelijkse leven aldaar, laat u een ingestudeerde indruk na die enkel het ongeloof vanwege het CGVS met betrekking tot uw beweerde herkomst uit Kabul, Afghanistan, kan bevestigen.

Zo legde u een aantal verklaringen af aangaande uw eigen levenssituatie en die van uw bevolkingsgroep die helemaal niet in overeenstemming zijn met de Afghaanse context en de beschikbare informatie die het CGVS hierover bezit.

Vooreerst slaagde u er niet in belangrijke gebeurtenissen in uw leven in de Afghaanse context te plaatsen. Zo gelooft u dat president Najibullah aan de macht was bij de geboortes van uw oudste dochter en zoon (respectievelijk geboren op 06.09.1993 en 21.02.1996) hoewel Najibullah in werkelijkheid al in 1992 van de macht werd verdreven (CGVS p. 4). Uw vrouw beweert dan weer dat uw oudste zoon tijdens het talibanregime werd geboren (CGVS, p. 10). Deze misschattingen kunnen niet als details aan de kant geschoven worden. Gezien het enorme verschil in levensomstandigheden voor en na de val van het communistische regime voor de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Afghanistan, mag van u verwacht worden dat u weet onder welke omstandigheden uw eerste kinderen ter wereld kwamen. In die zin is het evenzeer merkwaardig te noemen dat uw vrouw niet bij machte is toe te lichten tijdens welk regime jullie in het huwelijk traden (CGVS, p. 10).

Verder beweerde u dat de mensen van uw gemeenschap tijdens het Talibanregime ertoe verplicht werden een gele tulband te dragen. Er moest tevens een gele vlag op jullie huizen geplaatst worden, zo zegt u (CGVS, p. 8). In werkelijkheid kon uw gemeenschap in Kabul de Taliban er succesvol toe bewegen deze maatregel niet af te dwingen en vond de invoering ervan dan ook nooit plaats. Dergelijke onjuiste verklaringen wijzen andermaal op het ingestudeerde karakter van uw kennis.

Ook andere verklaringen wijzen in die richting. Zo stelden zowel uzelf als uw vrouw bijna dagelijks de Gurdwara in Karte Parwan te frequenteren die onder toezicht stond van Ravinder Singh (CGVS, p. 8 & 12). Hoewel jullie klaarblijkelijk op de hoogte zijn van de mans gezinssituatie beweerden jullie dat Ravinder Singh steeds in Karte Parwan woonachtig is geweest. In werkelijkheid vestigde hij zich pas in Kabul in 2000 na 18 jaar ballingschap in India. Uw vrouw ontmoette ook zijn kinderen en praatte met zijn vrouw, zo verklaart ze, maar hun namen wist zij zich niet meer te herinneren, wat eveneens bevreemdend is.

Tevens bleek u op de hoogte van de verbouwingswerken aan de Gurdwara maar geen van u beide wist dit correct te situeren in de tijd. Uzelf beweerde dat dit gebeurde kort na de installatie van het Karzai regime, uw vrouw daarentegen had het vaag over twee, drie of vier jaar geleden (CGVS, p. 12 & 9). Indien u daadwerkelijk de tempel op zeer regelmatige basis bezocht, mag verwacht worden dat u dit preciezer kon situeren.

Verder getuigde u over de moeilijkheden aangaande de crematie van de leden van uw gemeenschap. Hoe de bekende crematieplaats dan wel geheten is, wist u zich echter niet meer te herinneren, wat erg opmerkelijk is (CGVS, p. 16). Uw vrouw daarentegen wist weliswaar dat hiermee Qalacha bedoeld wordt maar kon deze geenszins in de stad Kabul situeren (CGVS, p. 15). Ook dit mag zeer erg verbazen.

Verder stelde u dat er nog ongeveer 50 Sikh families in Karte Parwan en omstreken woonachtig zijn hoewel dit volgens de informatie waarover het CGVS beschikt in werkelijkheid enkele honderden families zijn (CGVS, p. 15).

In verband met de vertegenwoordigers van uw gemeenschap in de Afghaanse politiek beweerde u in 1388 uw stem te hebben uitgebracht op Pritpal Singh Pal (CGVS, p. 13). Als u echter gevraagd werd welke verkiezingen het dan wel betrof, bleek u dit niet te kunnen toelichten, wat erg opmerkelijk is. Nochtans krijgt de verkiezingen voor de Wolesi jirga (Lagerhuis), die overigens plaatsgreep in 1389, de nodige aandacht tot in de kleinste uithoeken van Afghanistan. Dat u deze benaming niet te berde brengt mag erg verbazen. Aangaande de verkiezingen voor het Hogerhuis (Meshrano Jirga) had u het verder steeds over Meshin Jirga wat evenzeer bevreemdend is (CGVS, p. 13).

Ook andere verklaringen aangaande de Afghaanse samenleving en de stad Koboel doen vragen rijzen over uw werkelijke herkomst. Zo dient opgemerkt te worden dat u helemaal niet in staat bent het onderscheid te maken tussen een provincie (wolyat), een district (woleswali) of een stad. Dit is opmerkelijk daar het om een bestuurlijke indeling gaat waarmee een Afghaanse burger doorgaans erg vertrouwd is. Zo beweerde u geboren te zijn in Qarabagh dat volgens u gelegen is in Parwan, twee plaatsen die u als provincies bestempelde (CGVS, p. 2). Als het CGVS aldus volgens uw verklaring concludeerde dat Qarabagh een provincie binnen een provincie is, wat in Afghanistan in werkelijkheid niet voorkomt, zegt u het eigenlijk niet te weten (CGVS, p. 3). In werkelijkheid is Qarabagh een district van de provincie Koboel, waar u op eenjarige leeftijd naar toe zou zijn verhuisd. Dit alles is hoogst merkwaardig. Als er vervolgens gepeild werd naar uw kennis van de districten zegt u dat de provincie Koboel slechts één district omvat hoewel het in werkelijkheid om maar liefst 15 districten gaat. Dat u deze kennis geheel ontbeert, is erg merkwaardig te noemen aangezien u nagenoeg uw ganse leven in deze provincie woonachtig geweest zou zijn. Ook uw vrouw blijkt helemaal niet op de hoogte te zijn van de verschillende bestuursniveaus. Zo is de term voor district (woleswali) haar helemaal vreemd en ziet ze in jullie wijk Karte Parwan verkeerdelijk een provincie (CGVS, p. 2 & 11). Uw vrouw werd geboren in Charikar, wat een district is van de provincie Parwan. Dit blijkt zij echter niet te weten (CGVS, p. 2). Charikar bestempelt u zelf als een provincie, wat erg merkwaardig is (CGVS, p. 4).

De wijken van de stad Koboel kan u weliswaar opsommen maar u gebruikt hiervoor het begrip 'stad' (CGVS, p. 7). Eveneens is het opmerkelijk dat u net als u vrouw als inwoner van Kabul slechts één naam van een moskee in de stad kent (CGVS, p. 12 & 11). Indien u daadwerkelijk uw ganse leven in deze stad zou hebben gewoond, zou u ongetwijfeld ook op de hoogte zijn van het bestaan van andere moskeeën. Als u gevraagd werd naar bestaande hotels in de stad verwijst u slechts naar 'Zarina' waarmee u wellicht doelt op het Serena Hotel (CGVS, p. 15). Als men even later polste naar de door u gekende aanslagen op hotels in Kabul, zegt u hiervan op de hoogte te zijn maar niet te weten welke hotels het betrof. Nochtans vond in 2008 een grote aanslag plaats op het door u genoemde Serena Hotel. Ook uw vrouw herinnert zich deze in Kabul zeer bekende aanslag niet (CGVS p.14).

Verder bleek u wel de verschillende gouverneurs van de provincie Kabul te kennen maar als er gepolst werd naar uw kennis aangaande Basir Salangi, de voormalige politiechef van Kabul, stelt u dat de man nog steeds in dienst was ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 5). In werkelijkheid

werd hij reeds vele jaren eerder uit zijn positie ontheven. Uw vrouw heeft van deze persoon dan weer nog nooit gehoord (CGVS p.14) Van Yunus Nawandesh hebt u wel eens gehoord maar dat het de burgemeester betrof ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan is u eveneens klaarblijkelijk ontgaan (CGVS, p. 16). Ook uw vrouw blijkt niet te weten dat een burgemeester (Sharwali) aan het hoofd staat van een stad en kan derhalve niet toelichten wie de burgemeester van Kaboel was of is (CGVS, p. 11). Ook is het bijzonder merkwaardig dat jullie ten tijde van de Mujahedin in Kabul zouden hebben gewoond maar uw vrouw er niet in slaagt een naam van een bekende Mujahedin uit eigen beweging naar voren te brengen (CGVS, p. 10). Ook als zij geconfronteerd werd met de namen van de belangrijkste protagonisten diende ze in het ongewisse te blijven. Zo is het opmerkelijk te noemen dat ze de namen Gulbuddin Hekmatyar en Sayyaf niet blijkt te kennen. (CGVS, pp. 11 & 15). Het betreffen nochtans namen van roemruchte krijgsheren die sinds de Mujahedin in hoge mate de geschiedenis van de stad Kaboel hebben bepaald. Dat uw partner deze namen in het geheel niet blijkt te kennen, is dan ook opmerkelijk te noemen. Ook over Ahmad Shah Massoud, zowat de bekendste Afgaanse verzetsheld, diende ze zich erg op de vlakke te houden. Zo kon ze zijn rol van verzetsheld niet toelichten en bleek zij niet te kunnen situeren wanneer de man om het leven kwam (CGVS, p. 11). Iemand die in Kabul heeft gewoond tijdens de voorbije decennia weet dat dit de personen zijn die medeverantwoordelijk zijn voor de gevechten en raketaanvallen die grote delen van Kabul hebben verwoest. In deze periode werden de verschillende wijken van Kabul gecontroleerd door elkaar rivaliserende milities en liepen de frontlijnen dwars door de stad. Dat zij in deze context schijnbaar amper iets naar voren weet te brengen over bekende leiders, mag veel verbazing opwekken.

Verder blijkt op verschillende momenten dat de beperkte kennis die zij bezit een veeleer ingestudeerd karakter vertoont. Zo kende uw vrouw wel de prijzen van verschillende goederen maar beweert ze verkeerdelijk dat er nog steeds briefjes van 1, 2 en 5 Afghani in omloop waren in de periode dat jullie Afghanistan zouden hebben verlaten (CGVS, p. 7). In werkelijkheid werden ze in 2005 vervangen door munten. De briefjes van 1 en 5 Afghani zijn volgens haar groen van kleur hoewel ze in werkelijkheid respectievelijk roze en bruin zijn. Uw vrouw stelde verder dat u zakken bloem kocht van 7 of 10 ser. Hoeveel de kostprijs daarvan bedroeg noch waar de bloem vandaan kwam, bleek ze te kunnen toelichten. Hoewel uw vrouw de prijzen kende van tomaten, aardappelen of aubergine bleek ze tevens geen plaatsen te kunnen opnoemen waar die konden worden gekocht, wat erg bevreemdend is.

Uw vrouw was er verder van op de hoogte dat er 22 televisiestations waren maar kon er slechts twee bij naam noemen. Ze stelde geen stations te kennen die in Kabul gevestigd zijn of van daar uitzenden, hoewel uzeTolo opnoemde dat in 2004 in Kabul werd opgericht. Er waren vele shows op televisie beweerde uw vrouw, maar toch slaagde ze er slechts in hieromtrent één naam naar voren te brengen. U las verder ook af en toe een dagblad maar uw vrouw herinnerde zich geen namen van kranten, wat erg vreemd is (CGVS, p. 12.). Als er verder gevraagd werd het CGVS enige informatie te verschaffen over recente gebeurtenissen in Kaboel verwijst u echtgenote slechts naar één aanslag op een 'ambassade van Binnenlandse Zaken' twee jaar geleden (CGVS, p. 11). Ze doelt hierbij wellicht op de grootste bomaanslag sinds 2001 in Kabul ten aanzien van de Indische ambassade in juli 2008. Dat jullie informatie hierover helemaal niet overeenstemt met de werkelijkheid legt nogmaals de nadruk op het ingestudeerde karakter van deze kennis.

Ten slotte legde u ook over uw reisweg vage en incoherente verklaringen af. Zo beweerde u in Pakistan het vliegtuig te hebben genomen maar wist u zich niet te herinneren waar in Pakistan u dan wel bent opgestegen, wat erg bevreemdend is (CGVS, p. 11). Uw vrouw daarentegen wist dan weer wel dat het de stad Peshawar betrof, maar kon niet aangeven waar jullie de grens met Pakistan zouden zijn overgestoken (CGVS, p. 13). Uw vrouw stelt verder vanuit Tasjkent gevlogen te zijn, maar weet evenmin aan te geven met welke maatschappij dit was noch kent ze de plaats waar ze naartoe vloog. Evenmin bleek zij te weten of de paspoorten die werden gebruikt aan haar of haar familieleden toebehoorden (CGVS, pp. 13-14). Ook uw uitspraak dat u het vliegtuig hebt genomen zonder documenten te hebben gezien doet de wenkbrouwen fronsen (CGVS, p. 12). Het is vrijwel onmogelijk dat u internationale vluchten heeft kunnen nemen zonder een identiteitsdocument van dichtbij te hebben gezien. Dat u allermint geloofwaardige verklaringen weet af te leggen over uw reisweg tot België, doet sterk twifelen aan uw verklaarde beginpunt en de wijze waarop u tot België reisde.

Bovenstaande vaststellingen roepen ernstige twijfels op omtrent uw beweringen van Kabul afkomstig te zijn. Aangezien uw asielaanvraag zich hier afspeelt kan er geen geloof gehecht worden aan uw vluchtredenen. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, treft u aan in het administratief dossier.

De documenten die u voorlegde kunnen onderhavige beslissing niet wijzigen. Dergelijke documenten hebben slechts een bewijswaarde indien ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Bovenvermelde opmerkingen laten evenmin toe u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen. Er dient immers te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof

kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De informatie waarop het CGVS zich baseert vindt u terug in het administratieve dossier. "

Derhalve kan u evenmin de vluchtelingen- of de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur (onder meer het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel) en de materiële motiveringsplicht, voeren verzoekers aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte geen geloof hecht aan hun afkomst, zich louter richt op de hiaten in hun relaas en geen afdoende

rekening houdt met andere fundamentele elementen in hun verklaringen. Vervolgens ondernemen zij een poging om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, voeren verzoekers aan dat hen ten onrechte het statuut van subsidiaire bescherming wordt geweigerd, terwijl zij afkomstig zijn van een regio waar nog steeds een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zij wijzen erop dat de situatie in Afghanistan problematisch is, gelet op de aanhoudende gevechtshandelingen en burgerslachtoffers, dat er een gewapend conflict aan de gang is en dat zulks ook geldt met betrekking tot de provincie Kabul. Om hun betoog kracht bij te zetten verwijzen verzoekers naar een aantal internetartikelen waaruit blijkt dat, niettegenstaande de in Kabul gepleegde aanslagen meestal buitenlandse en/of regeringsgebonden personen betreft, niet kan worden ontkend dat hierbij meer dan op regelmatige basis burgerslachtoffers vallen. Tevens verwijzen zij naar een rapport van 'The Afghanistan NGO Safety Office (ANSO)', waarin volgens verzoekers met betrekking tot Kabul wordt gesteld dat er in de periode van 16 tot 30 april 2011 maar liefst 35 gewapende veiligheidsincidenten gerapporteerd werden en bovendien tijdens deze periode een stijging van de gewelddadige criminaliteit werd vastgesteld. Volgens verzoekers kan dan ook bezwaarlijk worden volgehouden dat de situatie in Kabul voldoende veilig is en dat er voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de asielaanvraag van verzoekers geweigerd omdat aan hun beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit besluit steunt inzonderheid op de overwegingen dat (i) zij een aantal verklaringen afleggen aangaande hun eigen levenssituatie en deze van hun bevolkingsgroep die helemaal niet in overeenstemming zijn met de Afghaanse context en de beschikbare informatie die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hierover bezit en ook hun verklaringen over de Afghaanse samenleving en de stad Kaboel vragen doen rijzen over hun werkelijke herkomst, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, waardoor de beperkte kennis die zij wel bezitten een ingestudeerde indruk nalaat en weinig authentiek overkomt, (ii) zij tevens vage en incoherente verklaringen afleggen over hun reisweg en (iii) de door hen voorgelegde documenten slechts bewijswaarde hebben indien ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is.

2.4. Verzoekers betogen dat hun vergissingen aangaande de specifieke machthebbers in Afghanistan ten tijde van de respectievelijke geboortes van hun kinderen niet mogen worden beschouwd als een wezenlijk element om te stellen dat zij niet afkomstig zouden zijn uit Afghanistan. Een vergissing dienaangaande is immers gauw gebeurd, niet in het minst omwille van de diverse machtswissels in Afghanistan op dat ogenblik, aldus verzoekers.

Dergelijk verweer kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, acht de Raad het onaanvaardbaar dat verzoekers, die beide verklaren Sikh te zijn, zelfs niet kunnen toelichten of hun oudste kinderen onder het communistische dan wel onder het talibanregime zijn geboren. Dit klemt des te meer gelet op het, zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissingen, enorme verschil in levensomstandigheden voor de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Afghanistan voor en na de val van het communistisch regime.

2.5. Voorts volharden verzoekers in hun verklaringen met betrekking tot de verplichting voor de mensen uit hun gemeenschap tot het dragen van een gele tulband onder het talibanregime. De Raad leest evenwel in de informatie gevoegd aan het administratief dossier (landeninformatie, stuk 2: "Keeping Their Faiths Under Taliban Rule Drew Sikhs and Hindus Together", p. 3) dat het decreet door de Taliban, waarbij niet-moslims zich moesten identificeren door, onder andere, het dragen van gele kledij, pas uitgevaardigd werd in 1999 en slechts heel sporadisch werd afgedwongen. Pas in 2001, zes maanden voor de omverwerping van het regime, besliste de taliban-overheid in Kabul de maatregel strikt toe te passen, doch door het protest van de Hindu en Sikh-gemeenschap, gesteund door de druk vanwege de Verenigde Naties, zwichtten de taliban. Dat de maatregel uiteindelijk niet werd afgedwongen, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, vindt steun in de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier, en de loutere stelling in het verzoekschrift dat verzoekers er resoluut van overtuigd zijn dat hun verklaringen dienaangaande correct zijn, vermag niet de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt te weerleggen of te

ontkrachten. Zo verzoekers deze informatie wensen te betwisten, dienen zij met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct is, waar zij evenwel in gebreke blijven.

2.6. In zoverre verzoekers met betrekking tot Ravinder Singh, de toezichthouder van de Gurdwara in Karte Parwan, en diens gezinssituatie argumenteren dat het geenszins bevreemdend is dat verzoekster de namen van diens kinderen niet weet daar het feit dat zij deze kinderen al gezien had niet betekent dat zij ook hun namen had moeten weten, richten zij zich tegen een bijkomstig motief en gaan zij volledig voorbij aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zij verkeerdelijk beweerden dat Ravinder Singh steeds in Karte Parwan woonachtig is geweest, terwijl hij zich in werkelijkheid pas in 2000 in Kabul vestigde na 18 jaar ballingschap in India.

2.7. In acht genomen het belang ervan voor de kleine geloofsgemeenschap in Kabul en mede gelet op verzoekers' verklaringen dat zij bijna dagelijks de Gurdwara in Karte Parwan – hun tempel en dus niet een moskee zoals verkeerdelijk wordt gesteld in voorliggend verzoekschrift – frequenteerden, kan zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissingen redelijkerwijs worden verwacht dat zij de verbouwingswerken aan deze tempel minstens bij benadering in de tijd zouden kunnen situeren, wat in casu niet het geval is zoals correct wordt toegelicht in de bestreden beslissingen.

2.8. In de mate verzoeker bevestigt dat hij zich de naam van de crematieplaats van zijn gemeenschap niet meer kan herinneren, zijn echtgenote deze naam wel kon noemen doch zij deze plaats niet kon situeren in de stad, kan niet worden ingezien op welke wijze de stelling dat zulks weerom geen verwondering behoeft daar zij zich in tegenstelling tot verzoeker niet vaak buitenshuis begaf, de onwetendheid in hoofde van verzoeker over de naam van deze bekende crematieplaats, die van groot symbolisch en religieus belang is voor de kleine gemeenschap van Hindoes en Sikhs, zou kunnen toedekken.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoekers niet het minste verweer voeren tegen de vaststellingen van de bestreden beslissingen dat verzoeker niet correct konden duiden hoeveel Sikh families in Karte Parwan en omstreken woonachtig zijn en hij evenmin konden toelichten dat het de verkiezingen voor de Wolesi Jirga (Lagerhuis) betrof tijdens dewelke hij beweert zijn stem te hebben uitgebracht op Pritpal Singh Pal, zodat deze onderdelen van de motivering staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.10. Wat betreft de hen gestelde vragen aangaande het dagelijkse leven in Afghanistan, betogen verzoekers dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich te veel fixeert op de hiaten en niet op de veelheid aan informatie die zij wel konden verschaffen doch waarvan in de bestreden beslissingen geen melding wordt gemaakt. Zij laken dat wanneer zij correct en in detail op vragen kunnen antwoorden, deze antwoorden worden afgedaan als zijnde ingestudeerd en wanneer zij vervolgens op bepaalde antwoorden het antwoord schuldig blijven of slechts beperkt antwoorden, het Commissariaat-generaal hierin het bewijs meent te zien dat zij niet afkomstig zouden zijn uit Afghanistan. Volgens verzoekers wordt hun kennis aangaande Afghanistan geminimaliseerd en wordt hiermee duidelijk te weinig rekening gehouden. Door de afwijzing in hoofdzaak te baseren op enkele (vaak onbelangrijke) hiaten in hun relaas, heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar beslissingen niet afdoende gemotiveerd, aldus nog verzoekers.

Vooreerst benadrukt de Raad dat de motiveringsplicht niet vereist dat alle elementen van het administratief dossier en in het bijzonder de elementen in het voordeel van de asielzoeker in de bestreden beslissing moeten worden opgenomen. De motiveringsplicht vereist enkel dat de beslissing, in casu de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, met draagkrachtige motieven wordt omkleed. In casu besluit de Raad dat het geheel van de in de bestreden beslissingen opgenomen elementen genoegzaam aantonen dat verzoekers' verklaringen aangaande hun beweerde afkomst uit en verblijf in Kaboel, Afghanistan niet geloofwaardig zijn. In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, acht de Raad het immers volstrekt ongeloofwaardig dat iemand die beweert zijn leven lang in Kaboel te hebben gewoond niet het onderscheid kent tussen wolayat (provincie), een woleswali (district) en een stad, nochtans een bestuurlijke indeling waarmee een Afgaanse burger doorgaans erg vertrouwd is, niet de minste kennis heeft van de districten van de provincie Kaboel, de wijken van Kaboel verkeerdelijk omschrijft als 'stad', slechts de naam van één moskee in de stad kan noemen, geen weet blijkt te hebben van de grote en zeer bekende aanslag op het Serena Hotel in 2008, niet kan duiden wie de politiechef en de burgemeester waren ten tijde van hun vertrek uit Afghanistan, er niet in slaagt een naam van een bekende Mujahedin uit eigen beweging naar voren te brengen en evenmin de namen

kent van de roemruchte krijgsheren die sinds de Mujahedin in hoge mate de geschiedenis van de stad Kaboel hebben bepaald, geen correcte kennis blijkt te hebben van het in omloop zijnde geld ten tijde van het vertrek uit Afghanistan, een nagenoeg onbestaande kennis tentoonspreidt van de televisiestations en de programma's die werden uitgezonden alsook van de in omloop zijnde dagbladen en weinig of geen informatie kan verschaffen over recente gebeurtenissen in Kaboel.

Het voorgaande laat niet toe enig geloof te hechten aan verzoekers hun afkomst uit Kabul. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit dan ook op goede gronden dat de informatie die verzoekers wél aanbrachten over Afghanistan of Kabul niet opweegt tegen de vastgestelde lacunes in hun kennis, welke voornamelijk elementen betreffen met betrekking tot hun persoonlijke leefwereld en de gemeenschap waartoe zij behoren zodat de vragen die hieromtrent aan verzoekers werden gesteld door éénieder die beweert geboren en getogen te zijn in Kabul en er deel uit te maken van de kleine Sikhgemeenschap, moeten gekend zijn.

Verzoekers verwijt dat geen rekening werd gehouden met de informatie over Afghanistan die zij wél konden verschaffen mist overigens feitelijke grondslag. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt immers dat dienaangaande uitdrukkelijk wordt gesteld "Hoewel u op bepaalde vragen die tijdens het gehoor werden gesteld, wél de juiste antwoorden kon geven, zoals het benoemen van de gouverneurs of de Mujahedin groeperingen (CGVS pp. 5 & 14), dient het CGVS op basis van onderstaande bevindingen te vermelden dat uw kennis een ingestudeerde indruk naliet en weinig authentiek overkomt. Door het gebrek aan evenwicht tussen de zaken die u wel meende te kennen en lagervermelde bevindingen aangaande uw gebrekkige kennis van Afghanistan en het dagelijkse leven aldaar, laat u een ingestudeerde indruk na die enkel het ongeloof vanwege het CGVS met betrekking tot uw beweerdde herkomst uit Kabul, Afghanistan, kan bevestigen." In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift werd dus wel degelijk rekening gehouden met de correcte informatie die verzoekers verschafden doch werd terecht geconcludeerd dat deze niet opweegt tegen de talrijke lacunes en onwetendheden.

2.11. Verzoekers algehele geloofwaardigheid wordt bovendien verder ondermijnd door de vaststelling dat verzoekers vage verklaringen afleggen met betrekking tot hun reisroute en niet in staat blijken enig detail of bijzonderheid te geven betreffende de door hen gebruikte reisdocumenten, hetgeen onaanvaardbaar is en wijst op een gebrek aan medewerking. Naast de identiteit vormt de reisweg immers een element in de asielprocedure. De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker niet weet wat de smokkelaar, die de hele reis had geregeld, met zijn paspoort heeft gedaan en er geen reden is om aan deze verklaringen te twijfelen – uitleg welke in wezen neerkomt op het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen – kan niet in het minst overtuigen. Immers, de Raad is van oordeel dat van een vluchteling die met het vliegtuig reist, al dan niet bijgestaan door een smokkelaar, mag verwacht worden dat hij de nodige toelichting kan geven over het gebruikte paspoort en de gevolgde route, gelet op de kans die hij loopt om bij een controle te worden aangehouden en ondervraagd omtrent zijn identiteit en zijn reisdoel. Zoals terecht wordt opgemerkt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is het ondenkbaar dat verzoeker internationale vluchten heeft kunnen nemen zonder een identiteitsdocument van dichtbij te hebben gezien en doet het gegeven dat verzoekers allerm minst geloofwaardige verklaringen weten af te leggen over hun reisweg tot België sterk twijfelen aan hun verklaarde beginpunt en de wijze waarop zij tot België reisden. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoekers minstens in het bezit moeten zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa zijn aangekomen. Zij kunnen echter geen reisbescheiden voorleggen en maken aldus op vrijwillige wijze iedere controle van hun reisweg onmogelijk.

2.12. De door verzoekers bijgebrachte documenten vermogen niet de pertinente motieven van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te plaatsen. In zoverre zij erop wijzen dat de authenticiteit van hun taskara's niet in twijfel wordt getrokken, gaan zij er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun aangetoonde valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. De Raad benadrukt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissingen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de

geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. In casu zijn de voorgelegde taskara's niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van verzoekers' voorgehouden verblijf in Kaboel, Afghanistan kunnen herstellen. Zo deze documenten al authentiek zouden zijn, bevatten zij immers slechts aanwijzingen over de identiteit, nationaliteit en geboorteplaats van verzoekers doch bieden zij geen enkele indicatie over hun werkelijke verblijfplaats en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor hun komst naar België.

De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissingen met betrekking tot de overige door verzoekers in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte stukken, met name verzoekers militair certificaat en twee foto's, niet wordt betwist zodat de Raad om dezelfde reden als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze documenten niet in aanmerking neemt als bewijs van hun voorgehouden afkomst uit en verblijf in Kabul, Afghanistan.

2.13. Tot slot wijst de Raad erop dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissingen te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. In acht genomen wat voorafgaat, concludeert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op basis van het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de informatie die verzoekers verstrekken over Kabul en over bepaalde gebeurtenissen die zich aldaar hebben voorgedaan onvoldoende is om te besluiten dat zij effectief van deze stad afkomstig zijn en er de jaren voor hun komst naar België nog hebben verbleven.

2.14. In zoverre verzoekers nog betogen dat hen ten onrechte het statuut van subsidiaire bescherming wordt geweigerd, terwijl zij afkomstig zijn van een regio waar nog steeds een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en zij erop wijzen dat de situatie in Afghanistan problematisch is, gelet op de aanhoudende gevechtshandelingen en burgerslachtoffers, dat er een gewapend conflict aan de gang is en dat zulks ook geldt met betrekking tot de provincie Kabul, gaan zij voorbij aan de concrete en zeer omstandige motivering in de bestreden beslissingen dat geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde verblijf van verzoekers in Afghanistan gedurende de jaren voor hun komst naar België. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers – met inbegrip van verzoekers hun verklaringen –, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken en dat op basis van deze gegevens in alle redelijkheid werd geconcludeerd dat verzoekers er niet in slagen een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan te tonen aangezien zij hun verklaarde verblijf in Afghanistan niet aannemelijk hebben gemaakt, hetgeen op uitvoerige wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen.

2.15. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissingen correct zijn, steun vinden in de administratieve dossiers en betrekking hebben op de kern van verzoekers hun asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissingen ernstige gebreken in de verklaringen van verzoekers worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissingen. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

Na lezing van de administratieve dossiers, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers er niet in slagen tegemoet te komen aan de op hen rustende bewijslast. De Raad benadrukt te dezen dat van een asielzoeker wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet

tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Zo kan minstens worden verwacht dat een asielzoeker die beweert afkomstig te zijn van een bepaalde stad, regio en land kan antwoorden op vragen die betrekking hebben op zijn onmiddellijke omgeving en de gemeenschap waartoe hij beweert te behoren, en dat hij op de hoogte is van een aantal invloedrijke personen uit deze kleine en besloten gemeenschap. De Raad herhaalt dat de vragen die aan verzoekers werden gesteld betrekking hebben op dagdagelijkse elementen die door éénieder die beweert geboren en getogen te zijn in Kabul moeten gekend zijn. Zoals blijkt uit wat voorafgaat is de kennis van verzoekers omtrent de Sikhgemeenschap in Kabul, van het dagelijkse leven in Afghanistan en van een aantal recente gebeurtenissen en incidenten echter ondermaats tot nagenoeg onbestaande. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoekers frauduleuze verklaringen afleggen met betrekking tot hun afkomst en zij aldus de Belgische asielinstanties op intentionele wijze trachten te misleiden. Dienvolgens dient te worden vastgesteld dat zij niet tegemoetkomen aan de op hen rustende plicht tot medewerking. Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. De Raad benadrukt dat verzoekers te dezen niet kunnen volstaan met een verwijzing naar hun Afghaanse nationaliteit doch het noodzakelijk is dat zij aannemelijk maken uit welke regio zij precies afkomstig zijn zodat kan worden nagegaan of zij nood hebben aan internationale bescherming. Vermits verzoekers geen duidelijkheid scheppen over hun verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stellen zij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en derhalve ook de Raad in de onmogelijkheid hun beschermingsnood correct te beoordelen.

Volledigheidshalve benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij/zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet zou lopen, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar enig verband met zijn/haar persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen, in het bijzonder betreffende de streek waarvan zij beweren afkomstig te zijn, hebben verzoekers zelf het bewijs van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk gemaakt.

2.16. De bestreden beslissingen worden gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. De bestreden beslissingen zijn noch onredelijk, noch onzorgvuldig wanneer, in acht genomen wat voorafgaat, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kunnen worden erkend en niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissingen worden beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.(...)”.

2.4. In voormeld arrest werd aldus in hoofde van verzoeksters ouders geoordeeld dat zij er niet in slagen een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan te tonen aangezien zij hun verklaarde verblijf in Afghanistan niet aannemelijk hebben gemaakt.

De Raad stelt vast dat verzoekster verklaarde samen met haar ouders en broer in Karte Parwan in Afghanistan te hebben gewoond (stuk 3, gehoorverslag, p. 5), samen te zijn vertrokken (stuk 3, gehoorverslag, p. 5) en dat zij zich verder volledig steunt op het asielrelaas van haar ouders (stuk 8, vragenlijst, p. 3). Verzoekster bevestigt dit ook in haar verzoekschrift en voegt er aldaar aan toe dat zij in Afghanistan problemen zal ondervinden omwille van het feit dat zij Sikh is en een alleenstaande vrouw. Gelet op het voorgaande kan verzoekster echter evenmin aannemelijk maken de laatste jaren in Afghanistan/Kabul te hebben verbleven en maakt zij bijgevolg ook de vervolgingsfeiten die zich aldaar

zouden hebben afgespeeld niet aannemelijk. Gezien werd vastgesteld dat verzoekster steeds bij haar ouders woonde en zij samen vertrokken zijn, is het ook in hoofde van verzoekster niet duidelijk waar verzoekster voor haar aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden en om welke redenen zij haar werkelijke streek van herkomst verliet.

Waar verzoekster erop wijst dat zij een paspoort neerlegt waaruit haar Afghaanse nationaliteit zou blijken, wijzigt niets aan het voorgaande. Ook in voormeld arrest van verzoeksters ouders werd reeds door de Raad benadrukt dat een verwijzing naar hun Afghaanse nationaliteit niet volstaat doch dat het noodzakelijk is dat zij aannemelijk maken uit welke regio zij precies afkomstig zijn zodat kan worden nagegaan of zij nood hebben aan internationale bescherming. Ook werd geoordeeld dat vermits haar ouders geen duidelijkheid scheppen over hun verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stellen zij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en derhalve ook de Raad in de onmogelijkheid hun beschermingsnood correct te beoordelen. Hetzelfde geldt aldus voor verzoekster. Het document van de leider van de Gurdware doet hier geen afbreuk aan. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Aangezien verzoekster steeds bij haar ouders woonde en samen vertrokken is naar België, kan het document van de leider van de Gurdware, gelet op voormeld arrest in hoofde van verzoeksters ouders, geen ander licht werpen op de zaak.

2.5. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF